

РЕШЕНИЕ

№ 42

гр. София, 04.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-9 СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ели Д. Анастасова

при участието на секретаря Юлия С. Д. Асенова
като разгледа докладваното от Ели Д. Анастасова Гражданско дело № 20211100114657 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Дял I, глава XII от ГПК.

Производството е образувано по искова молба на ЗАД „ОЗК - Застраховане“ АД срещу В. Н. П.. Преписи от исковата молба и приложенията към нея са били редовно връчени на ответника, като в указания срок е постъпил писмен отговор от назначения особен представител.

Ищецът твърди, че на 19.10.2016 г., около 10.00 часа, в гр. София, от паркинга на ул. „****“, в посока към бул. „Генерал Столетов“ се движи МПС марка „Фолксваген“, модел „Поло“, с рег. № СА **** ВТ, управлявано от В. Н. П.. В района на кръстовището с ул. „Сливница“, при извършване на маневра „десен завой“, водачът на лекия автомобил не спира на забранителен сигнал на светофара, вследствие на което блъска пресичащата на пешеходна пътека, отдясно наляво спрямо неговата посока на движение, пешеходка Т.В.Ж.. Ищецът твърди също, че със споразумение от 28.11.2018 г., обективирано в протокол от открито съдебно заседание на 28.11.2018 г., сключено по НОХД №16505/2017 г. по описа на СРС, 16 състав, ответникът В. Н. П. се признава за виновен в това, че на 19.10.2016 г., около 10.00 часа в гр. София, при управление на МПС марка „Фолксваген“, модел „Поло“, с рег. № СА **** ВТ, е нарушил правилата за движение по пътищата, регламентирани в чл. 5, ал. 2 ЗДвП, чл. 25, ал. 1 ЗДвП, чл. 119, ал. 1 ЗДвП и чл. 150а ЗДвП, вследствие на което допуснал пътнотранспортно произшествие с пресичащата траекторията му на движение пешеходка – Т.В.Ж., при което причинил телесни увреждания на пешеходката, изразяващи се в счупване на странично кондилно възвишение на лявата голямопищялна кост на левия крак, депресионно /хлътнало/ счупване на странично плато на лявата голямопищялна кост, с разместване странично и напред, малък вътреставен кръвоизлив на пешеходката, като извършил Д.ието под влиянието на наркотични упойващи вещества състояние /тетрахидроканабинил и амфетамин/ и без да има необходимата правоспособност-свидетелство за управление на МПС – престъпление по чл. 343, ал. 3, пр. 2, пр. 2, пр. 5 и предл. последно, б. А, пр. 2, вр. ал. 1, б. б, пр. 2, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 НК, вр. чл. 54,

ал. 1НК. Към датата на процесното ПТП, отговорността на водача на МПС марка Фолксваген Поло, с рег. № СА **** ВТ била застрахована по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, сключена с ищцовото дружество, валидна от 06.11.2015 г. до 05.11.2016 г. С влязло в сила решение № 3146/02.05.2019 г. по гр. дело № 10719/2017 г. по описа на СГС, I-17 състав ищцовото дружество било осъдено да заплати на пострадалата Т.В.Ж. застрахователно обезщетение за претърпените неимуществени вреди в размер на 40000.00 лв., както и сума в размер на 1795,05 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, ведно със съответните лихва за забава. В съдебното производство пред СГС, на основание чл. 219 ГПК бил привлечен, като трето лице помагач, водача на автомобила В. Н. П., поради което фактите, които били установени с решението обвързвали третото лице - помагач и не следвало да се установяват повторно в настоящия процес. Също така видно от Платежно нареждане с реф. № 0153398271/11.06.2019 г. дължимите суми били изплатени от застрахователя на пострадалата. Ищецът поддържа също така, че в наказателното производство било установено, че водачът В. П. управлявал лекия автомобил под влиянието на наркотични упойващи вещества /тетрахидроканабинил и амфетамин/ и без да има необходимата правоспособност, поради което за ищеца на основание чл. 274, ал. 1, т. 1 и ал. 2 КЗ /отм./ възникнало основаниято да претендира от виновния водач възстановяване на изплатеното застрахователно обезщетение на пострадалото лице в размер на 52682,65 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 40000 лв., ведно със законната лихва върху тази сума в размер на 10566,65 лв. за периода от 19.10.2016 г. до 27.05.2019 г., както и сумите, представляващи имуществени вреди, в размери, както следва: сумата 18,37 лв., ведно със законната лихва върху тази сума в размер от 4,85 лв. за периода от 19.10.2016 г. до 27.05.2019 г.; сумата от 1560,00 лв., ведно със законната лихва върху тази сума в размер на 409,92 лв. за периода от 24.10.2016 г. до 27.05.2019 г.; сумата от 29,00 лв., ведно със законната лихва върху тази сума в размер на 7,55 лв. за периода от 01.11.2016 г. до 27.05.2019 г.; сумата от 160,00 лв., ведно със законната лихва върху тази сума в размер от 41,59 лв. за периода от 03.11.2016 г. до 27.05.2019 г.; сумата от 27,68 лв., ведно със законната лихва върху тази сума в размер от 7,04 лв. за периода от 22.11.2016 г. до 27.05.2019 г., както и сумата от 225,00 лв. – съдебно – деловодни разноски по делото, като от общия размер 53057,65 лв. била прихваната дължима от пострадалата към застрахователното дружество сума от 375,00 лв. Ето защо, ищецът моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата от 52682,65 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 07.12.2021 г. до окончателното изплащане.

Ответникът В. Н. П., чрез назначения особен представител адв. Д. П., е депозирал отговор на исковата молба в срока по чл. 131 ГПК. Поддържа, че исковата молба е нередовна по съображения, че в петитума ѝ не са посочени правопораждащите претендираното право факти, както следва: момент и начин на заплащане на застрахователно обезщетение, платежното нареждане за изплащане на обезщетение, както и не е описано процесното моторно превозно средство и мястото на настъпване на ПТП, както и други обстоятелства. Счита, че неправилно е посочена с исковата молба квалификацията на исковата претенция, тъй като в случая била приложима правната норма на чл. 500 КЗ /в сила от 01.01.2016 г./, а не на чл. 274 КЗ отменен. Ответникът оспорва всички фактически твърдения, изложени в исковата молба, въз основа на които ищеца основава претенцията си. Оспорва също така като неоснователни претенциите за лихви и разноски с довод, че единствената причина тези суми да са били дължими е извънсъдебното поведение на ищеца, тъй като

застрахователят е могъл да заплати застрахователното обезщетение още в деня, в който последният е изпаднал в забава, а именно на 19.10.2016 г. Релевира също така възразяване за погасителна давност с твърдения, че регресното право е възникнало спрямо застрахования от момента на деликта, а не от момента на заплащане на обезщетението. По изложените съображения моли исковата молба да бъде оставена без движение, евентуално предявените иски да бъдат отхвърлени като неоснователни.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, I-9 състав, като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2, във вр. с чл.12 ГПК, по свое убеждение, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 500, ал. 1, т. 1 КЗ.

Изложените от ищеца фактически обстоятелства, от които произтича претендираното право и формулирания петитум, дават основание на съда да приеме, че е сезиран с иски с правно основание чл. 500, ал. 1, т. 1 КЗ. Тъй като предявеното регресно право възниква в момента на заплащане на дължимото застрахователно обезщетение /в конкретния случай на 11.06.2019г./, то приложимата разпоредба е чл. 500, ал. 1, т. 1 КЗ, а не чл. 274, ал. 1, т. 1 и ал. 2 КЗ /отм./.

Основателността на предявените иски се обуславя от кумулативното наличие на следните императивно необходими предпоставки: 1/. осъществяването на фактическия състав на института на непозволеното увреждане, включващ кумулативно следните елементи: Д.ие (действие или бездействие), противоправност на Д.ието, вреда, реално претърпяна, пряка причинно-следствена връзка между претърпяната вреда и Д.ието, вина на дееца, която се предполага до доказване на противното; 2/. наличието на валидно, действително застрахователно правоотношение между ищеца - застрахователно дружество, и ответника по договор за застраховка по риска „Гражданска отговорност“, сключен относно МПС, с което е причинено процесното ПТП; 3/. заплащане от страна на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на застрахователно обезщетение на увреденото лице или на встъпилото в неговите права лице при настъпване на застрахователно събитие, както и какъв е размерът на дължимото обезщетение; 4/. при настъпването на пътнотранспортното произшествие ответникът да е управлявал моторното превозно средство под въздействие на наркотици или други упойващи вещества и 5/. при причиняване на деликта деликвентът /ответника/ да е управлявал МПС, без да притежава правоспособност за управление на съответната категория моторно превозно средство, или на което временно е отнето свидетелството за управление на моторното превозно средство.

При анализа на предпоставките от фактическия състав на предявения иск следва да се изложи следното: от представения по делото констативен протокол за ПТП от 19.10.2016г. /л. 7 и сл./ се установява, че на 19.10.2016г. в гр. София се е осъществило пътно-транспортно произшествие с участници – В. Н. П., управляващ лек автомобил „Фолксваген“, модел „Поло“, с рег. № СА **** ВТ и пресичащия пътното платно отдясно-наляво пешеходец Т.В.Ж.. В протокола е посочено, че след прилагане

на техническо средство Drug Test 5000 с № 0007 върху деликвентна В. Н. П. е установено наличието на положителна за упойващи вещества проба /амфетамин, канабис/. В протокола е посочено още, че деликвентът не притежава свидетелство за управление на МПС, а по отношение на процесния лек автомобил „Фолксваген“, модел „Поло“, с рег. № СА **** ВТ е налице застраховка „ГО“ в ОЗК полица № BG/23/115002727682/06.11.2015г., валидна до 05.11.2016г.

От представеното по делото влязло в сила протоколно определение от 28.11.2018г. по НОХД № 16505/2017г. по описа на СРС, 16 с-в /л. 9 и сл./, приключило с одобрено от съда постигнато споразумение по реда на чл. 382, ал. 7 НПК се установява, че подсъдимият В. Н. П. се е признал за виновен в това, че на 19.10.2016г. около 10:00 часа в гр. София, управлявал лек автомобил „Фолксваген“, модел „Поло“, с рег. № СА **** ВТ, като се движел по ул. „Димитър Петков“, с посока от паркинг на бл. 1-2 към бул. „Ген. Николай Г. Столетов“ и в района на кръстовището, образувано с бул. „Сливница“, нарушил правилата за движение по пътищата, предвидени в ЗДвП, както следва: чл. 5, ал. 2; чл. 25, ал. 1; чл. 119, ал. 1, чл. 150а и по непредпазливост причинил на пресичащия пътното платно отдясно-наляво пешеходец Т.В.Ж. следните травматични увреждания: счупване на странично кондилно възвишение на лявата голямопищялна кост на левия крак, депресионно /хлътнало/ счупване на странично плато на лявата голямопищялна кост, с разместване странично и напред, малък вътреставен кръвоизлив; счупване на срамната кост в дясно.

От представеното по делото влязло в сила Решение с № 3146/02.05.2019г. по гр. дело № 10719/2017г. по описа на СГС, 17 с-в /л. 17 и сл./ се установява, че настоящият ищец ЗАД „ОЗК - Застраховане“ АД е бил осъден да заплати на Т.В.Ж., на основание чл. 226, ал. 1 от КЗ (отм.) следните суми: сумата от 40 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания от увреждания, получени при ПТП, настъпило на 19.10.2016 г. в гр. София, ведно със законната лихва от 19.10.2016 г. до окончателното изплащане; обезщетение за имуществени вреди, както следва: 18.37 лева, ведно със законната лихва от 19.10.2016 г. до окончателното изплащане, 1 560 лева, ведно със законната лихва от 24.10.2016 г. до окончателното изплащане, 29 лева, ведно със законната лихва от 01.11.2016 г. до окончателното изплащане, 160 лева, ведно със законната лихва от 03.11.2016 г. до окончателното изплащане и 27.68 лева, ведно със законната лихва от 22.11.2016г. до окончателното изплащане; сумата от 225 лева – разноски по делото.

От представеното по делото Удостоверение с № 433200-10882/30.01.2023г., издадено от МВР /л. 107/ се установява, че няма данни деликвентът В. Н. П. да е придобил правоспособност за управление на МПС към 19.10.2016г. като и към момента на издаване на удостоверението не е издавано СУМПС.

От приетата по делото ССЧЕ /л. 118-л. 123/, кредитирана от съда като

обективно и професионално изготвена се установява следното: на 11.06.2019г. по банкова разплащателна сметка с IBAN: **** с титуляр Т.В.Ж. е постъпила сумата от 52682.65 лева като наредил на превода е ищецът ЗАД „ОЗК - Застраховане“ АД, а основанието на превода е Решение с № 3146/02.05.2019г. по гр. дело № 10719/2017г. по описа на СГС, 17 с-в.

С оглед всички гореизложени съображения предявените искиове се явяват основателни и доказани изцяло.

Във връзка с гореизложеното следва да се обсъди направеното от ответника провопогасително възражение за погасяване на вземането по давност. В този смисъл следва да се вземат предвид следните съображения:

Разпоредбата на [чл. 378 КЗ](#) урежда специални давностни срокове относно вземанията по застрахователните договори. При застраховките „Живот“, „Злополука“ и „Гражданска отговорност“ давностният срок е 5 години, а при имуществените застраховки и другите лични застраховки, за които не се прилага 5-годишната давност, давностният срок е 3 години /считано от датата на настъпване на застрахователното събитие/. Тези специални давностни срокове се прилагат по отношение на вземания, произтичащи пряко от застрахователното правоотношение, включително за преките искиове на увредените лица към застрахователите на преките причинители на вредите по застраховка „Гражданска отговорност“, но не и за регресните искиове. В частност за регресните искиове на ЗАД „ОЗК - Застраховане“ АД срещу делинквента важи общата петгодишна погасителна давност по [чл. 110 и сл. ЗЗД](#), която съответно започва да тече от момента на плащане на застрахователните обезщетения на правоимащите лица. В този смисъл е и задължителната съдебна практика – Решение с № 127/18.10.2019г. по т. дело № 2835/2018г. по описа на ВКС, I ТО, [решение №178 от 21.10.2009г. по т.д. №192/2009г., II т.о., решение №173 от 30.10.2009 г. по т.д. №455/2009г., II т.о., решение №53 от 16.07.2009г. по т.д. №356/2008 г., I т.о., решение №2 от 02.02.2011г. по т.д. №206/2010г., II т.о., решение №15 от 04.02.2011г. по т.д. №326/2010г., II т.о. и др. ВКС](#). В настоящия случай плащането на застрахователното обезщетение от страна на ищеца е извършено на 11.06.2019г. /посоченото обстоятелство се установява както от представения по делото платежен документ – л. 31, така и от приетата ССЧЕ/. Следователно към 07.12.2021г. /датата на депозиране на ИМ/ вземанията не са погасени по давност.

Предвид всичко гореизложено предявените искиове се явяват основателни и доказани изцяло.

Основателно е и искането за присъждане на законна лихва, считано от 07.12.2021г. /датата на депозиране на ИМ/ до окончателното изплащане на вземането.

Предявени са обективно съединени осъдителни искиове с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Вземането за законна лихва възниква от фактически състав, включващ елементите: главно парично задължение, настъпила негова изискуемост и неизпълнение на същото, като предметът на това вземане е обезщетение за вредите, които неизпълнението обективно и закономерно причинява. Вземането за лихва е акцесорно, но има известна самостоятелност спрямо главното, като провопораждащият

го състав включва релевиране на неизпълнение – липса на дължимо поведение по отношение на главното задължение.

В случая с влязлото в сила Решение с № 3146/02.05.2019г. по гр. дело № 10719/2017г. по описа на СГС, 17 с-в /л. 17 и сл./ ищецът е осъден да заплати на Т.В.Ж., на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД законната лихва върху главницата от 40 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, считано от 19.10.2016 г. до окончателното изплащане. В настоящото производство се претендира законната лихва върху главницата от 40000 лева в размер на 10566.65 лв. за периода от 19.10.2016 г. до 27.05.2019 г. След служебно изчисление от съда по реда на чл. 162 ГПК съдът установи, че размерът е законосъобразно изчислен като от приетата по делото ССЧЕ /л. 121/ се установи, че сумата е заплатена на пострадалото лице Т.В.Ж..

Основателно е и искането за присъждане на останалите законни лихва, както следва: сума в размер на 4.85 лв., начислена върху главницата от 18.37 лв. за периода от 19.10.2016 г. до 27.05.2019 г.; сума в размер на 409.92 лв., начислена върху главницата от 1560.00 лв. за периода от 24.10.2016 г. до 27.05.2019г.; сума в размер на 7.55 лв., начислена върху главницата от 29.00 лв. за периода от 01.11.2016 г. до 27.05.2019 г.; сумата от 41.59 лв., начислена върху главницата от 160.00 лв. за периода от 03.11.2016 г. до 27.05.2019 г.; сума в размер на 7.04 лв., начислена върху главницата от 27.68 лв. за периода от 22.11.2016г. до 27.05.2019г.

-

По отговорността за разноските:

С оглед изхода на спора, право на разноски възниква за ищеца като същите възлизат на сумата от 13077.78 лева /сумата от 40 лв. – ДТ за обезпечителното производство; сумата от 15 лв. – ДТ за издаване на 3 броя СУ за обезпечителното производство; сумата от 2400 лв. – адвокатско възнаграждение за обезпечителното производство; сумата от 2107.31 лв. – ДТ за исковото производство; сумата от 2110.47 лв. – депозит за особен представител; ДТ за издаване на СУ – 5 лв.; депозит за изготвяне на ССЧЕ – 400 лв.; адвокатско възнаграждение – 6000 лв./.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА В. Н. П., с ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. **** да заплати на ЗАД „ОЗК Застраховане“ АД, с ЕИК ****, с адрес: гр. София, ул. ****, на основание чл. 500, ал. 1, т. 1 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД сума в общ размер от **52682.65 лева**, включваща следните вземания: сума в размер на 40000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди; сума в размер на 10566.65 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата от 40000 лева за периода от 19.10.2016г. до 27.05.2019г.; сума в размер на 18.37 лв., представляваща обезщетение

за претърпени имуществени вреди; сума в размер на 4.85 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата от 18.37 лева за периода от 19.10.2016 г. до 27.05.2019 г.; сумата от 1560.00 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди; сума в размер на 409.92 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата от 1560.00 лв. за периода от 24.10.2016 г. до 27.05.2019 г.; сумата от 29.00 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди; сума в размер на 7.55 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата от 29.00 лв. за периода от 01.11.2016 г. до 27.05.2019 г.; сумата от 160.00 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди; сума в размер от 41.59 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата от 160 лева за периода от 03.11.2016 г. до 27.05.2019 г.; сумата от 27.68 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди; сума в размер на 7.04 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата от 27.68 лева за периода от 22.11.2016 г. до 27.05.2019 г.; сумата от 225.00 лв. – съдебно – деловодни разноси по гр. дело № 10719/2017г. по описа на СГС, 17 с-в, след прихващане на дължима от пострадалата към застрахователното дружество сума от 375.00 лв., ведно със законните лихви върху главниците, считано от 07.12.2021г. /датата на депозиране на ИМ/ до окончателното изплащане на вземанията, както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сума в общ размер от **13077.78 лева** – разноси за производството пред СГС.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____